

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A TREIA

CAUZA LAFARGUE CONTRA ROMÂNIA

(Cererea nr. 37284/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

13 iulie 2006

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite la art. 44 § 2 al Convenției. Ea poate suporta modificări de formă.

HOTĂRÂREA LAFARGUE contra ROMÂNIA

În cauza Lafargue contra România,

Curtea europeană a Drepturilor Omului(a treia secție), compusă din:

Domnii: B.M. ZUPANCIC, președinte,

J. HEDIGANG,

L. CAFLISCH,

C.BIRSAN,

V. ZAGREBELSKY,

E. MYJER,

DAVID THOR BJORGVISSEON, judecători

și domnul V.BERGER grefier de secție,

După ce a deliberat în camera de consiliu în zilele de 8 septembrie 2005 și 22 iunie 2006, exprima hotărârea prezentă, adoptată în această ultimă dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o reclamație (numărul 37284/02), îndreptată împotriva României, de către un cetățean francez, domnul Gaston Lafargue (reclamant). Acesta din urma a sesizat Curtea în data de 25 septembrie 2002, în baza articolului 34 al Convenției de supravegherea Drepturilor Omului și ale Libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul Ștefan Mihai Cismaru, avocat din București. Guvernul Roman este reprezentat prin agentul său, Beatrice Ramașcanu, directoare în Ministerul Afacerilor Externe.
3. Reclamantul invocă, în mod particular, lipsa de acțiune și neglijența autorităților române în procedura de executare a unei decizii definitive, care îi acordă un drept de vizită a fiului său.
4. Reclamația a fost atribuită celei de a doua secții a Curții (articolul 52 §1 al regulamentului). Pe lângă acesta , camera însărcinată cu examinarea situației (articolul 27 §1 al Convenției) a fost constituită conform articolului 26 §1 al regulamentului.
5. Printr-o decizie din 8 septembrie 2005, camera a declarat cererea acceptabilă parțial.
6. Atât reclamantul, cât și Guvernul, au depus observații complementare, scrise (articolul 59 §1 din regulament).
7. În 1 noiembrie 2004, curtea a modificat conținutul secțiilor sale (articolul 25 § 1 al regulamentului). Prezenta cerere a fost atribuită celei de-a treia secții modificate astfel.

IN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

8. Reclamantul este un cetățean francez, născut în 1964, rezident în Saint-Vincent-de- Paul (Franta).

A. Geneza cazului

9. Printr-o hotărâre din 21 noiembrie 1997, tribunalul de primă instanță din București pronunța divorțul reclamantului de soția lui, P., de naționalitate română. Tribunalul acorda acesteia din urmă, păstrarea copilului lor, Pierre Albert, născut în 15 mai 1995, fixând încredințarea copilului mamei acestuia. Exercițiul de autoritate

parentală fusese încredințat, conform articolului 43 din codul familiei, mamei lui, tatăl păstrând în același timp dreptul de a “contribui la educația copilului, la dezvoltarea lui și la formarea copilului.” Acest ordin de judecată a fost confirmat de Curtea de Apel din București în 18 februarie 2000.

10. În 1998, reclamantul a început o procedură pentru a obține un drept de vizită la copilul său, în acel moment în vârstă de trei ani. Printr-o decizie din 16 decembrie 1999, Tribunalul departamental din București a stabilit în favoarea lui un drept de vizită și de locuire pentru o săptămână, în timpul sărbătorilor de iarnă și două săptămâni în timpul concediilor anuale ale reclamantului. Această decizie a fost confirmată în ultimul recurs de către Curtea de Apel București, în 3 mai 2000. În timpul recursului, Curtea de Apel a ordonat amânarea executării deciziei din 16 decembrie 1999, din 28 decembrie 1999, în 3 mai 2000.

B. Încercările de executare a deciziei din 16 decembrie 1999

11. Confruntat cu refuzul fostei soții de a-i prezenta copilul, în 7 iulie 2000, reclamantul a început executarea silită a deciziei din 16 decembrie 1999. El a cerut executorilor de pe lângă Tribunalul primei instanțe din București, ca P. să fie citată pentru a se prezenta însoțită de copilul Pierre Albert la biroul executorului judecătoresc. Aceasta a fost convocată pentru 17 iulie 2000 la ora 11,00. Pentru că nu a răspuns convocării, executorul a întocmit un proces-verbal prin care constată această situație.
12. P. a fost din nou convocată la biroul executorului judecătoresc, pentru data de 27 iulie 2000. Ea s-a prezentat singură și a declarat că Pierre Albert, era plecat la bunica din partea ei, în Moldova și că acolo ar locui până în 1 septembrie 2000. Ea considera că nu este în măsură să-l prezinte solicitantului, înainte de această dată. Reclamantul a cerut să se stabilească calendarul vizitelor copilului pe durata unei săptămâni, în timpul sărbătorilor de iarnă, propunându-i perioada din 27 decembrie -2 ianuarie anul următor.

13. În 1 septembrie 2000, în urma unui nou demers al părții reclamante, fosta soție a fost din nou convocată de către executor. Ea a fost invitată să prezinte copilul reclamantului. La această dată, P. s-a prezentat singură la biroul executor și a declarat că, copilul era bolnav și internat într-un spital al cărui nume refuza să-l precizeze.
14. În 14 septembrie 2000, P. a declarat în fața executorului că fiul ei trebuie să urmeze un tratament medical și că nu-și va putea însoți tatăl timp de doua săptămâni. A prezentat în același timp un certificat medical care să confirme diagnosticul și tratamentul indicat de către medic. Executorul nu a menționat, în procesul verbal întocmit cu această ocazie, nici diagnosticul exact, nici tratamentul prescris.
15. În timpul perioadei sărbătorilor de iarnă din decembrie 2000 spre ianuarie 2001, reclamantul s-a văzut obligat să accepte refuzul fostei soții de a i se da copilul pentru a petrece o săptămână în compania lui. El nu a făcut în această perioadă nici un demers pe lângă biroul executorului judecătoresc.
16. În urma modificării procedurii de executare a deciziilor justiției prin ordonanța de urgență numărul 138/2000 din 14 septembrie 2000, reclamantul realizează o nouă cerere de executare a deciziei din 16 decembrie 1999, în atenția directă a executorului. Acesta din urmă a prezentat cererea tribunalului primei instanțe din București care a trecut la executare printr-o decizie din 1 august 2001.
17. În data de 8 august 2001, reclamantul, avocatul său și un executor s-au dus la domiciliul lui P. pentru a-i cere să se conformeze deciziei din 16 decembrie 1999 și pentru ca ea să permită copilului să-și întâlnească tatăl timp de doua săptămâni. P. a refuzat să-l primească pe reclamant în apartament și a precizat executorului că fiul ei nu este acolo. A refuzat să indice locul în care l-a dus, și a declarat că este sub tratament medical.

18. In 29 octombrie 2001, un executor judecătoresc însoțit de reclamant s-au dus din nou la domiciliul copilului și a mamei acestuia, unde nu au găsit pe nimeni. Data și ora vizitei următoare a executorului au fost notificate în scris lui P.
19. In 1 noiembrie 2001, ea a refuzat executorului intrarea în apartamentul ei, pe motiv ca era pe punctul de a se coafa și ca ținuta nu-i permitea sa primească vizite. Executorul a consemnat refuzul ei de a se conforma deciziei juridice a cărei executare forțată îi era ceruta.
20. In 22 martie 2002, în cadrul unei noi încercări de executare, un executor și reclamantul s-au dus la acasă la P. Mama acesteia le-a deschis. Aceasta a declarat ca P. ieșise și a refuzat sa le prezinte copilul, chiar daca acesta era în casa.
21. In 26 martie 2002, P. prezintă executorului refuzul ei de a permite reclamantului sa-și viziteze copilul, pe motiv ca acesta din urma, în acel moment în vârstă de șapte ani, refuza sa-și întâlnească tatăl.
22. Cu acesta ocazie, reclamantul a cerut fostei soții permisiunea pentru copil, sa fie înscris la școala franceza din București. Ea a refuzat sa ii răspundă.
23. Convocata de către executor în mod succesiv în 25 și 30 aprilie 2002, nu s-a prezentat.
24. În aprilie și iunie 2002, reclamantul a obținut acordul directorilor scolii frecventate de fiul lui, sa-l vadă și sa poată petrece câteva minute în compania acestuia în timpul pauzelor care durau cam cincisprezece minute. Copilul nu a manifestat nici o reticenta la vederea reclamantului și i s-a adresat spunându-i „tata”.
25. In 23 iulie 2002, executorul, reclamantul și avocatul au așteptat-o pe P în zadar, chiar daca aceasta a fost convocată în mod legal. Cu acesta ocazie a fost redactat un proces verbal.
26. In 25 iulie, ea s-a prezentat la executor în urma unei noi convocări și a declarat ca băiatul a părăsit Bucureștiul pentru o perioadă și că nu vrea sa-și întâlnească tatăl. A adus la cunoștința executorului că în aprilie și iunie 2002, reclamantul și-a văzut copilul la școală în pauze.

Reclamantul și-a înnoit cererea de a-și întâlni copilul ca să poată petrece cu acesta două săptămâni, precizând ca acesta era motivul pentru care venise din Franța.

27. In 29 septembrie 2002, executorul s-a dus la domiciliul copilului și al mamei acestuia, însoțit de reclamant și de avocat. Doar executorul și avocatul reclamantului au avut permisiunea de a intra în casa, reclamantul fiind invitat să rămână afara. Ei au aflat ca băiatul, care părăsise orașul, nu se va întoarce înainte de 14 septembrie 2002. În 15 septembrie anul următor, trebuia să înceapă școală primară. Părțile au stabilit programul de vizita pentru iarna următoare, în săptămâna din 13- 18 decembrie 2002. P. a precizat ca băiatul nu dorește să rămână singur cu tatăl lui și că vizita va putea avea loc doar în compania mamei lui și a surorii lui.
28. Martorul a obținut acordul ambasadei din Franța la București, pentru înscrierea fiului lui la școală franceză din București. Prin intermediul unei notificări a executorului, el a cerut fostei sale soții să permită copilului să meargă la acesta școală. Aceasta din urmă nu i-a răspuns și a înscris copilul la o altă școală, fără să-l informeze pe reclamant.
29. Din elementele prezentate în fața curții, nu reiese dacă reclamantul a putut să-și vadă copilul în timpul săptămânii 13-18 decembrie 2002, cum s-a stabilit în fața executorului.
30. In 15 ianuarie 2003, executorul a cerut biroului local de poliție ca o funcționară să-l însoțească pentru o nouă încercare de executare, fixată în 4 februarie 2003.
31. La această dată, executorul a constatat că reclamantul nu a adus dovada faptului că este în concediu, conform deciziei mai sus amintite. Din acesta cauză i-a convocat pe reclamant și pe P. în 6 februarie 2003. Prin procesul verbal redactat cu această ocazie, executorul a constatat că reclamantul a adus dovada că era în concediu din 4 februarie 2003 până în 4 martie 2003, ceea ce permitea executarea deciziei. În ciuda acestui lucru, P. nu s-a prezentat și prin urmare, executorul i-a convocat din nou în 17 februarie 2003.

32. în 17 și 25 februarie 2003, P. nu a răspuns convocărilor în fata executorului. Acesta, ca și reclamantul și avocatul, au așteptat-o degeaba de fiecare dată. Un proces verbal a fost realizat la fiecare eveniment în parte. În 12 februarie 2003, P. a adresat executorului o scrisoare informându-l că, copilul trebuie să-și respecte programul, orarul școlar și nu poate să fie adus la executor fără să-i afecteze educația. Un răspuns similar a fost dat și către reclamant în 12 septembrie 2003, motiv pentru care executorul a convocat-o pentru 15 septembrie anul următor.
33. La acea dată, la fel ca și în 10 decembrie 2003, P. nu s-a prezentat la executor.
34. Aflând ca fosta soție și copilul său și-au schimbat domiciliul din decembrie 2003, reclamantul a început mai multe demersuri ca să poată să găsească noul domiciliu al acestora. Prin certificatul din 12 februarie 2004, Ministerul Afacerilor Interne a indicat solicitantului o adresă a lui P. care figura în fișierele poliției, dar a adăugat ca P. nu locuia de fel la acesta adresa.
35. În ciuda lipsei de informații pertinente legate de domiciliul lui P. și al copilului ei, referentul a cerut executorului continuarea procedurii de executare.
36. Acesta din urmă i-a convocat pe reclamant și pe P. în 25 mai 2004. P. s-a prezentat la executor fără copil, care era la școală. Ea a precizat că băiatul a făcut o declarație în scris la poliție, declarație prin care își exprima refuzul de a-și vedea tatăl. P. a mai declarat că își va da acordul pentru executarea deciziei, cu condiția ca copilul să fie însoțit de ea sau de mama ei în perioada în care el va locui la reclamant.
37. În 28 iunie 2004, P. s-a prezentat la executor, declarând ca reclamantul va putea să-și exercite dreptul de vizită începând din 1 septembrie 2004. Reclamantul și-a manifestat dezacordul deoarece concediul lui se termina în 10 septembrie 2004. Prin urmare, el a cerut să-și viziteze copilul începând din 5 iulie 2004.

38. In 5 iulie 2004, executorul a constatat că procedura de citație a lui P., nu a fost respectată și, la cererea reclamantului, s-a stabilit un nou termen pentru a se prezenta la domiciliul lui P.
39. In 12 iulie 2004, P. a adus la cunoștința executorului că băiatul este în provincie.
- Reclamantul a cerut ca copilul sa-i fie încredințat o săptămână, începând din 20 iulie 2004 și o altă săptămână, începând din 6 septembrie 2004.
40. In 20 iulie 2004, P. a declarat ca băiatul nu mai este acasă și i-a telefonat acestuia din urmă pentru a-și exprima părerea despre plecarea cu tatăl lui. Copilul și-a exprimat acordul cu condiția de a mai fi însoțit și de altcineva.
41. In 6 și 13 septembrie, 3 noiembrie 2004, cât și în 6 aprilie 2005, P. nu a dat curs convocărilor executorului.

C. Acțiunea civilă bazată pe Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 referitoare la aspectele civile ale răpirii internaționale de copii

42. La o data neprecizată, reclamantul a sesizat Ministerul francez, adresând o plângere pentru imposibilitatea de a vedea respectată decizia juridică care să-i dea dreptul să-și viziteze copilul.
43. Autoritatea centrală franceză competentă pentru aplicarea Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 privind aspectele civile ale răpirii internaționale de copii, de știut direcția afacerilor civile și a sigiliului, a sesizat ministerul român de justiție.
44. Printr-o scrisoare din 14 iunie 2002, Ministerul justiției a cerut executorului semnalat pentru dosarul de executare a deciziei din 16 decembrie 1999, s-o invite pe P. la biroul lui și să stabilească programul concret al vizitelor copilului. Executorul a fost și el invitat să comunice la minister rezultatele acestor demersuri.

45. In august 2004, Ministerul Justiției a introdus o acțiune bazată pe Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980, cerând stabilirea unui program de vizită detaliat , în favoarea reclamantului. Această cauză este pendinte în fața instanțelor interne.
46. In 17 decembrie 2004, Ministerul Justiției a introdus un recurs pentru stabilirea unui program provizoriu de vizită, până când procedura principală este finalizată. Printr-un ordin din 24 ianuarie 2005, tribunalul primei instanțe din București a acordat reclamantului dreptul de a-și vizita copilul la fiecare două week-end-uri ale lunii, de vineri (orele 16,00) până duminică (orele 17,00). Aceasta hotărâre a fost confirmată în ultimul recurs de tribunalul București, în data de 14 martie 2005.
47. In 23 martie 2005, Ministerul Justiției a cerut unui executor să efectueze demersurile necesare în vederea executării hotărârii din 24 ianuarie 2005 a tribunalului primei instanțe din București.
48. Reclamantul a cerut, în aceeași măsură, executarea hotărârii din 24 ianuarie 2005 a tribunalului de primă instanță din București. Astfel, în data de 7 octombrie 2005, executorul s-a prezentat la domiciliul copilului și al mamei sale, însoțit de reclamant. ținându-se cont de absența copilului și a mamei, executorul a întârziat executarea pentru 21 octombrie 2005. Curtea nu a fost informată dacă ultimele încercări de executare au fost realizate.

D. Plângeri penale ale reclamantului

49. In 1 noiembrie 1999, reclamantul a prezentat o plângere împotriva fostei sale soții pentru nerespectarea măsurilor cu privire la păstrarea copilului și vizitarea acestuia, infracțiune prevăzută în articolul 307 § 2 din codul penal.
50. In 10 decembrie 1999, parchetul de pe lângă tribunalul primei instanțe din București a pronunțat scoaterea de sub urmărirea penală, după ce a constatat că la acea dată nu exista o decizie definitivă care să constate dreptul de vizită al reclamantului.

51. In data de 19 iulie 2000, după ce s-a obținut decizia cu privire la dreptul de vizita, reclamantul și-a reînnoit plângerea penală. In 28 noiembrie 2001, parchetul de pe lângă tribunalul primei instanțe din București a hotărât scoaterea de sub urmărirea penală, pe motivul că elementele constitutive ale infracțiunii, material și internațional, nu erau reunite în speță. In 23 decembrie 2002, procurorul, în calitate de șef al parchetului, a confirmat scoaterea de sub urmărirea penală.
52. In 24 septembrie 2002, reclamantul introduce o nouă plângere penală împotriva lui P. pentru aceeași infracțiune. In 27 mai 2004 parchetul de pe lângă tribunalul primei instanțe din București a pronunțat scoaterea de sub urmărirea penală și aplică lui P. o amendă administrativă în valoare de 6 000 000 ROL (lei românești), sau aproximativ 160 EUR. Printr-o decizie din 2 noiembrie 2004, procurorul aceluiași parchet a confirmat decizia parchetului. Parchetele au constatat lipsa pericolului social al evenimentelor.
53. Reclamantul a contestat scoaterea de sub urmărirea penală în fața instanțelor, în baza articolului 278 din codul de procedură penală. Printr-o hotărâre din 24 februarie 2005, tribunalul primei instanțe - sectorul 1 București, respinge acțiunea reclamantului. In 4 mai 2005, tribunalul din București confirmă hotărârea pronunțată în prima instanță.
54. In 12 octombrie 2004, și-a reînnoit plângerea împotriva lui P. în fața aceluiași parchet.
55. Printr-o ordonanță din 2 martie 2005, parchetul de pe lângă tribunalul primei instanțe din București a emis scoaterea de sub urmărirea penală. El a constatat că P. avea de fiecare dată motivată opoziția pentru dreptul de vizită, fie prin refuzul copilului de a rămâne singur cu reclamantul, fie prin faptul că executarea dreptului de vizită ar fi provocat absența copilului de la școală.

E. Alte demersuri ale reclamantului

56. Printr-o scrisoare adresată inspectoratului școlar din București, în 19 septembrie 2002, reclamantul încearcă în zadar să se informeze despre locul în care învață copilul lui. Prin răspunsul din 30 septembrie 2002, acesta refuză să-i comunice numele și adresa școlii frecventată de copil și l-a reorientat către serviciul public al protecției drepturilor copilului.
57. Reclamantul a reînnoit demersul său către inspectoratul școlar. În 31 octombrie 2002, i s-a răspuns că nu se păstrează lista tuturor elevilor înscriși în școlile publice sau particulare din București.
58. În urma demersurilor înaintate serviciului public pentru protecția copilului, din serviciul consiliului local din București, reclamantul s-a văzut nevoit să răspundă că băiatul său Pierre Albert nu era un copil cu probleme, referitor la ordonanța de urgență pentru protecția copiilor cu probleme (O.U.G. nr. 26/1997), și că serviciul public în cauză nu era deci competent pentru a cunoaște această situație.
59. În 23 martie 2003, autoritatea tutelară a primăriei sectorului 1 din București, a precizat reclamantului că a înaintat o anchetă asupra domiciliului copilului și a mamei acestuia. Cu această ocazie, nimeni nu a fost găsit acasă. Contactată telefonic, P. a informat autoritățile că băiatul era într-o stare bună de sănătate și că era înscris în primul an la o școală al cărei nume refuza să-l precizeze.

F. Întâlnirile reclamantului cu copilul său în 2005

60. Reclamantul și-a întâlnit copilul în mai multe etape de-a lungul anului 2005. Primele întâlniri au durat cam 90 de minute și au avut loc la autoritatea tutelară a primăriei sectorului 1 București. Psihologii au asistat la fiecare întâlnire. Întâlnirile ulterioare au durat mai mult (câteva ore) și s-au desfășurat în diverse locuri: în parc, într-un mare complex comercial, într-un restaurant McDonald, la un curs de dans, etc. Reclamantul și-a putut întâlni copilul în absența fostei sale soții și în prezența actualei sale soții.

61. După un raport fără dată, furnizat de către Guvern și stabilit de către psihologii care au participat la întâlnirile reclamantului cu copilul său, acesta din urmă manifesta o oarecare reticență față de tatăl lui la începutul întâlnirilor, dar de fiecare dată, cu ajutorul jocurilor, relațiile s-au îmbunătățit. Totuși, copilul refuza să petreacă o săptămână întreagă cu tatăl său.

62. După un alt raport stabilit de aceeași psihologi și depus de către reclamant, atitudinea de reticență a copilului era rezultatul influenței mamei care, în mod indirect, îi precizase la început că îi este interzis să se bucure de prezența tatălui său.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

A. Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii

63. Dispozițiile pertinente ale Convenției de la Haga sunt redactate astfel:

ARTICOLUL 7

Autoritățile centrale urmează să coopereze între ele și să promoveze o colaborare între autoritățile competente în statele lor respective, pentru a asigura imediata înapoiere a copiilor și a realiza celelalte obiective ale prezentei convenții.

În special, ele urmează fie direct, fie cu sprijinul oricărui intermediar, să ia toate măsurile potrivite:

- a) pentru localizarea unui copil deplasat sau reținut ilicit;
- b) pentru prevenirea de noi pericole pentru copil sau de pagube pentru părțile interesate, luând sau procedând astfel încât să fie luate măsuri provizorii;
- c) pentru a asigura înapoierea de bună voie a copilului sau a înlesni o soluție amiabilă;
- d) pentru schimb de informații, dacă se dovedește util, privitoare la situația socială a copilului;
- e) pentru a furniza informații generale privind dreptul statului lor în legătură cu aplicarea convenției;
- f) pentru a introduce sau a înlesni deschiderea unei proceduri judiciare sau administrative, menite să obțină înapoierea copilului și, dacă este cazul, să îngăduie organizarea sau exercitarea efectivă a dreptului de vizitare;
- g) pentru a acorda sau înlesni, dacă este cazul, obținerea de asistență judiciară și juridică, inclusiv participarea unui avocat;
- h) pentru a asigura, pe plan administrativ, dacă va fi necesar și oportun, înapoierea fără pericol a copilului;
- i) pentru a se ține reciproc la curent asupra aplicării convenției și, pe cât posibil, a înlătura eventualele obstacole ivite cu prilejul aplicării sale.

ARTICOLUL 21

O cerere vizând organizarea sau protejarea exercitării efective a unui drept de vizitare poate fi adresată autorității centrale a unui stat contractant, potrivit aceluiași modalități, cu o cerere vizând înapoierea copilului.

Autoritățile centrale sunt legate prin obligațiile de cooperare vizate la art. 7, pentru a asigura exercitarea nestânjenită a dreptului de vizitare și îndeplinirea tuturor condițiilor la care exercitarea acestui drept ar fi supusă și în vederea înlăturării, în măsura posibilului, a obstacolelor de natură a se împotrivi la aceasta.

Autoritățile centrale, fie în mod direct, fie prin intermediari, pot iniția sau favoriza o procedură legală în vederea organizării sau protejării dreptului de vizitare, precum și a condițiilor în care exercitarea acestui drept va putea fi supusă.

B. Codul familiei

64. Dispozițiile pertinente din codul familiei sunt redactate astfel:

ARTICOLUL 42

Instanța judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori.

ARTICOLUL 43

Părintele divorțat, căruia i s-a încredințat copilul, exercită cu privire la acesta drepturile părintești.

Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.

ARTICOLUL 108

Autoritatea tutelară este obligată să exercite un control efectiv și continuu asupra felului în care părinții își îndeplinesc îndatoririle privitoare la persoana și bunurile copilului.

Delegații autorității tutelare au dreptul să viziteze copiii la locuința lor și să se informeze pe orice cale despre felul cum aceștia sunt îngrijiți în ceea ce privește sănătatea și dezvoltarea lor fizică, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, în conformitate cu Țelurile statului, pentru o activitate folositoare colectivității; la nevoie, ei vor da îndrumările necesare.

C. Codul penal

65. Articolul 307 din Codul penal enunță:

ARTICOLUL 307

Reținerea de către un părinte a copilului său minor, fără consimțământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredințat minorul potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală

D. Codul de procedură penală

66. Dispozițiile pertinente din codul de procedură penală sunt redactate astfel:

ARTICOLUL 278

(1) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta pot fi contestate în fața procurorului ierarhic superior (...)

67. Prin legea nr. 281 din 24 iunie 2003, intrată în vigoare la data de 1 ianuarie 2004, a fost introdus un articol nou.

ARTICOLUL 278 ¹

După respingerea plângerii făcute conform art. 275-278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în prima instanță.

E. Codul de procedură civilă

68. Dispozițiile pertinente din codul de procedură civilă sunt redactate astfel:

ARTICOLUL 373

(1) Hotărârile se vor executa prin mijlocirea primei instanțe, care a cunoscut fondul cauzei (...)

(3) Executarea se îndeplinește prin executorii judecătorești.

(4) În cazurile prevăzute de lege, precum și atunci când executorul judecătoresc consideră necesar, organele de poliție sunt obligate să-i acorde concursul la efectuarea executării silite.

69. Articolul 373 din codul de procedură civilă a fost modificat prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 din data de 14 septembrie 2000, publicată în Buletinul Oficial nr. 479 din 2 octombrie 2000 și intrată în vigoare la data de 2 mai 2001, adică la 7 luni de la data publicării. (articolul IX din Ordonanța de urgență nr. 138/2000, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență nr. 290/2000).

70. Dispozițiile pertinente ale noului articol 373 sunt redactate astfel:

ARTICOLUL 373

Deciziile judecătorești sunt executate de către executorii judecătorești care țin de resortul tribunalului de primă instanță din locul în care se realizează executarea.

Cu excepția dispozițiilor speciale ale legii, tribunalul însărcinat cu executarea este tribunalul de primă instanță în resortul căruia are loc executarea.

ARTICOLUL 399

Este de asemenea posibil să se formuleze o contestație la executare, atunci când este necesar să se clarifice sensul, întinderea sau modalitatea punerii în operă a titlului executoriu, sau în cazul în care organul însărcinat cu executarea refuză să îndeplinească actul de executare așa cum a fost el prevăzut prin lege.

F. Legea nr. 142 din 24 iulie 1997, asupra modificării legii pentru organizarea judiciară

71. Dispozițiile pertinente ale legii nr. 142 din 24 iulie 1997, asupra modificării legii de organizare judiciară, enunță:

ARTICOLUL 30

Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete pe lângă fiecare instanță judecătorească sub autoritatea ministrului justiției.

Activitatea Ministerului Public este organizată potrivit principiilor legalității, imparțialității și al controlului ierarhic.

ARTICOLUL 31

Atribuțiile Ministerului Public sunt următoarele:

i) Apărarea drepturilor și intereselor minorilor și ale persoanelor handicapate;

ARTICOLUL 38

Ministrul justiției, prin procurori inspectori din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție și din parchetele de pe lângă curțile de apel sau alți procurori delegați, exercită controlul asupra tuturor procurorilor.

Când consideră necesar, ministrul justiției, din proprie inițiativă sau la cererea Consiliului Superior al Magistraturii, efectuează controlul prin inspectori generali sau prin procurori detașați în Direcția

relații cu Ministerul Public și coordonarea strategiei antiinfracționale din cadrul Ministerului Justiției.

Ministrul justiției poate să ceară procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție informări asupra activității parchetelor și să dea îndrumări cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru combaterea fenomenului infracțional.

Ministrul justiției are dreptul să dea dispoziție scrisă, în mod direct sau prin procurorul general, procurorului competent să înceapă, în condițiile legii, procedura de urmărire penală pentru infracțiunile despre care are cunoștință și să promoveze în fața instanțelor judecătorești acțiuni și căi de atac necesare apărării interesului public. Nu vor putea fi date însă dispoziții pentru oprirea procedurii de urmărire penală legal deschise.

ÎN DREPT

II. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII INVOCATE A ARTICOLULUI 8 DIN CONVENȚIE

72. Reclamantul invocă faptul că autoritățile române nu au luat măsurile potrivite pentru a asigura executarea rapidă a deciziilor judecătorești, date în speță, și care îi acordau dreptul de vizită și de găzduire în privința fiului său. Autoritățile ar fi încălcat astfel articolul 8 din Convenție, redactat astfel:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și familiale, a domiciliului și a corespondenței sale”.

2. Nu poate exista ingerința unei autorități publice în exercitarea acestui drept, decât în cazul în care această ingerință este prevăzută de lege și dacă ea constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru siguranța națională, pentru siguranța publică sau economică a țării,

pentru apărarea ordinii și a prevenirii infracțiunii penale, pentru apărarea sănătății sau a moralei, sau pentru protecția drepturilor și libertăților cetățeanului.

A. Argumentele părților

1. Reclamantul

73. Reclamantul a estimat că autoritățile nu au luat toate măsurile necesare în vederea asigurării executării hotărârilor legate de dreptul de vizită. Invocând cazul *Ignaccolo-Zenide contra România* (hotărâre din 25 ianuarie 2000, nr. 31679-96, CEDO 2000-I), consideră că autoritățile nu au luat nici o măsură coercitivă împotriva lui P. și nu au pus în practică nici o măsură pregătitoare în vederea executării dreptului de vizită și de găzduire.

74. Reclamantul subliniază similitudinea dintre *Ignaccolo- Zenide contra România* și cazul de față, considerând că obligațiile autorităților naționale în cazul executării unei decizii vizând dreptul de vizită sunt similare celor cerute de executarea unei decizii exprimate pentru dreptul de supraveghere.

2. Guvernul

75. Guvernul admite că articolul 8 al Convenției impune Statului o obligație pozitivă pentru asigurarea dreptului la respectarea vieții familiale. Amintind diversele încercări de executare ale reclamantului, consideră că autoritățile au luat toate măsurile necesare pentru a facilita executarea dreptului de vizită a acestuia din urmă. Aceste măsuri ar fi îmbrăcat atât un caracter judiciar cât și unul extrajudiciar.

76. Invocând cazurile *Sylvester contra Austria* (36812-97 și 40104-98, hotărârea din 24 aprilie 2003), și *Kallo contra Ungaria* (nr. 70558/01, CEDO, 14 octombrie 2003), Guvernul raportează că obligația autorităților naționale să ia măsuri în acest scop, nu este categorică, ținându-se cont de marja lor de apreciere, și că obligația lor de a recurge la măsuri coercitive trebuie să fie limitată.

În ceea ce privește opoziția mamei la executarea deciziei de a ceda dreptul de vizită reclamantului și cea legată de reticența copilului de a rămâne singur cu tatăl, nu există măsuri eficiente pe care autoritățile naționale să le fi putut lua.

77. În observațiile sale despre admisibilitate, pe care intenționează să o mențină, pentru ceea ce este considerat esența problemei, Guvernul consideră că spre deosebire de cazul *Ignaccolo-Zenide contra România* (hotărâre din 25 ianuarie 2005, nr. 31679-96, CEDO 2000-I), dispozițiile Convenției de la Haga nu sunt aplicabile. Trebuie pus în valoare faptul că în prezentul caz este vorba de dreptul de vizită al reclamantului și nu de un drept de îngrijire, ceea ce în acest caz face inaplicabilă convenția.

Totuși, Guvernul precizează că, în august 2004, Ministerul Justiției a introdus o acțiune bazată pe Convenția de la Haga, cu scopul de a aplica în orice situație dreptul de vizită al reclamantului. Pe de altă parte, a fost introdusă o acțiune în recurs, care să contribuie la stabilirea unui program provizoriu de vizită, până la încheierea procedurii. Printr-o hotărâre din 24 ianuarie 2005, tribunalul primei instanțe din București a acordat reclamantului dreptul de a-și vizita copilul la fiecare două week-end-uri ale lunii.

78. Guvernul explică faptul că propria conduită a reclamantului poate reprezenta un subiect criticat. Precizează mai întâi că reclamantul nu a înaintat o acțiune în fața tribunalelor cu scopul de a-și fixa în detaliu un program de vizită, ținându-se cont de refuzul perseverent al mamei de a permite punerea în practică a dreptului de vizită.

79. În al doilea rând, Guvernul amintește că executarea obligației în speță, necesită intervenția personală a debitorului și pune în evidență faptul că nu există mijloace de executare forțată pentru o astfel de obligație. După părerea lui, reclamantul ar fi trebuit să folosească mijloace indirecte pentru a forța debitorul să-și execute obligația.

Astfel, ar fi trebuit să-și oblige fosta soție să achite o amendă până la executarea deciziei definitive. Guvernul precizează că această acțiune își găsește temeiul în doctrina și în

jurisprudența națională și internațională, până în 2 octombrie 2000, data intrării în vigoare a ordonanței de urgență numărul 138/2000 care modifică codul de procedură civilă. După această dată, acțiunea își găsea temeiul în articolul 580 din codul de procedură civilă, modificat prin ordonanța în cauză. În plus Guvernul afirmă că plata unei astfel de amenzi reprezintă, ținându-se cont de cifra atât de ridicată, o executare veritabilă a deciziei definitive.

80. În al treilea rând, Guvernul consideră că reclamantul ar fi putut înainta o plângere penală împotriva debitorului pentru nerespectarea măsurilor cu privire la îngrijirea și vizitarea copilului, infracțiune prevăzută în articolul 307 § 2 din codul penal. El recunoaște că reclamantul a introdus astfel de plângeri penale, finalizate prin scoaterea de sub urmărire penală din partea procurorului, dar trebuie pus în evidență faptul că reclamantul nu a înaintat o contestație împotriva tuturor acestor situații de scoatere de sub urmărire penală în fața tribunalelor. Admițând că un recurs în fața instanței împotriva deciziilor procurorului nu era, în momentul în care a fost dată neînceperea urmăririi penale, prevăzută prin codul de procedură penală, el arată mai întâi că Curtea constituțională a declarat, prin decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, că articolul 278 din codul de procedură penală era neconstituțional, din cauză că nu autoriza accesul la justiție, drept garantat la art. 21 din Constituție. În plus, retrimite două decizii ale Curții supreme de Justiție din 2000 și 2001 prin care aceasta din urmă a acceptat să decidă asupra a două acțiuni îndreptate împotriva scoaterilor de sub urmărire emise de către procuror. Guvernul nu a furnizat copii ale acestor decizii.

Pe urmă, prezintă că începând din 1 ianuarie 2004, codul de procedură penală a fost modificat (prin introducerea articolului 278) astfel încât să prevadă în mod intenționat posibilitatea de a realiza o contestație în fața instanțelor împotriva scoaterii de sub urmărire penală emisă de către procuror.

Pe de altă parte, Guvernul consideră că reclamantul avea posibilitatea să introducă noi plângeri penale împotriva fostei sale soții, dacă se ține cont de caracterul continuu al infracțiunii prevăzute de articolul 307 § 2 din codul penal.

81. În sfârșit, Guvernul invocă faptul că, de-a lungul anului 2005, autoritățile locale de asistență socială au organizat întâlniri între copil și tatăl lui, în prezența psihologilor, pentru a facilita relațiile personale, legate de refuzul copilului de a păstra contactul cu tatăl lui timp de paisprezece ani. Astfel, unsprezece întâlniri au avut loc din 12 martie până în 11 iulie 2005.

B. Aprecierea Curții

1. Principiile generale

82. Curtea amintește că, pentru un părinte și pentru copilul său, a fi împreună reprezintă un element fundamental al vieții de familie, chiar dacă relația dintre părinți se destramă,- și că aceste măsuri interne care îi împiedică să realizeze acest lucru, reprezintă o intervenție în dreptul protejat la articolul 8 al Convenției(a se vedea printre altele *Johansen contra Norvegia*, hotărârea din 7 august 1996, Catalogul hotărârilor și deciziilor 1996-III, pag. 1001-1002 § 52 și *Elsholz contra Germania* (GC), nr. 25735/94.43, CEDO 2000-VIII).

83. Curtea amintește că dacă articolul 8 tinde să protejeze individul împotriva intervențiilor arbitrare ale puterilor publice, ea produce surplusuri de obligații pozitive inerente pentru „respectul” efectiv al vieții de familie. Și într-un caz și în celălalt trebuie să existe bunăvoința necesară pentru a regla în mod echilibrat interesele individului și cele ale societății în ansamblul ei; la fel, în ambele ipoteze, statul se bucură de o anumită marjă de apreciere(*Keegan contra Irlanda*, hotărârea din 26 mai 1994, seria A nr. 290, p. 19. 49).

84. Fiind vorba despre obligația Statului de a hotărî măsurile pozitive, Curtea a declarat în numeroase rânduri că articolul 8 implică dreptul unui părinte de a lua măsuri proprii, de a le grupa

în interesul copilului dar în același timp și obligația autorităților naționale care vin cu propriile lor măsuri (a se vedea de exemplu *Ignaccolo- Zenide contra România*, nr. 31679/96.94, CEDO 2000-I, și *Nuutinen contra Finlanda*, nr. 32842/96. 127, CEDO 2000-VIII).

85. Totuși, obligația pentru autoritățile naționale de a lua măsuri în acest scop nu este categorică pentru că se întâmplă ca uniunea unui părinte cu copii săi care au trăit împreună cu celălalt părinte să nu poată să aibă loc imediat și să aibă nevoie de anumite dispoziții. Natura și întinderea acestora depinde de circumstanțele fiecărei situații, dar înțelegerea și cooperarea ansamblului de persoane implicate în problemă, reprezintă întotdeauna un factor important. Dacă autoritățile naționale trebuiau să facă un efort pentru a facilita o asemenea colaborare, o obligație pentru ele de a recurge la acțiuni de constrângere nu ar putea să fie decât limitată: trebuie să se țină cont de interesele și drepturile, libertățile acestor persoane, și cu siguranță de interesele superioare ale copiilor și de drepturile care sunt recunoscute la articolul 8. În ipoteza în care contactele pe care le au cu părinții pun în pericol aceste interese sau defavorizează aceste drepturi, autorităților naționale vor fi cele care vor interveni să vegheze asupra unui echilibru între acestea (*Ignaccolo- Zenide*, citat deja, paragraful 94).

86. În cele din urmă, Curtea amintește că aceasta Convenție trebuie să se aplice în acord cu principiile dreptului internațional, în special cele cu privire la protecția internațională a drepturilor omului. (*Streletz, Kessler și Krenz contra Germania* (GC), nr. 34044/96, 35532/97 și 44801/98. 90, CEDO 2001-II și *Al-Adsani contra Regatul Unit* (GC), nr. 35763/97.55, CEDO 2001-XI). În ceea ce privește mai exact obligațiile pozitive pe care articolul 8 le estimează pentru Stat, legate de reuniunea unuia dintre părinți și copiii săi, acestea trebuie să se interpreteze conform Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 despre aspectele civile ale răpirii internaționale ale copiilor (*Ignaccolo- Zenide*, citat deja, paragraful 95), cât și conform Convenției cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989.

87. Punctul decisiv constă în a ști dacă autoritățile române, au luat, pentru a facilita executarea deciziei pronunțate de justiție acordând reclamantului dreptul de vizită pentru copilul lui,- toate măsurile care i se puteau cere în mod rezonabil.(*Hokkanen contra Finlanda*, hotărârea din 23 septembrie 1994, seria A nr. 299-A, p. 22. 58)

88. Este oportun să se amintească faptul că într-un astfel de caz caracterul adecvat unei măsuri se judecă în funcție de rapiditatea cu care este pusă în practică. În realitate procedurile care se referă la autoritatea paternală și la dreptul de vizită, inclusiv la executarea deciziei date problemei lor, cer un tratament urgent, pentru că trecerea timpului poate să aibă consecințe iremediabile asupra relațiilor dintre copil și tatăl care nu locuiește cu el.

2. Aplicarea principiilor generale în speță

89. În prezentul caz, este vorba deci de a determina dacă lipsa de respect pentru viața familială a fost prezentă în viața reclamantului.

90. Curtea notează, în primul rând, că nu este contestată legătura dintre reclamant și copilul său, rezultat dintr-o viață familială în sensul articolului 8 al Convenției.

a) Perioada care trebuie luată în considerare

91. Guvernul susține că obligația autorităților de a lua măsuri pentru facilitarea executării deciziei din 16 decembrie 1999 a debutat în 7 iulie 2000, dată la care reclamantul a demarat procedura de executare. El certifică inactivitatea reclamantului până la această dată.

92. Reclamantul contestă afirmația Guvernului și valorifică faptul că executarea deciziei din 16 decembrie 1999 a fost suspendată printr-o decizie a Curții de Apel din București din 28 decembrie 1999, până ce recursul introdus împotriva primei decizii este soluționat. În 3 mai 2000, recursul a fost respins de către Curtea de Apel.

93. Cu privire la decizia curții de Apel din București din 28 decembrie 1999, suspendând execuția deciziei din 16 decembrie 1999, Curtea consideră că reclamantul nu putea să ceară executarea deciziei din 16 decembrie 1999 înainte de 3 mai 2000 și că autoritățile naționale nu au avut obligația să ia măsuri pentru a facilita executarea dreptului de vizită al reclamantului decât după această dată.

b) Despre punerea în practică a dreptului de vizită și găzduire al reclamantului

94. Curtea observă că mai multe încercări de executare a deciziei din 16 decembrie 1999, făcute de către un executor judecătoresc, au fost efectuate la interval de câteva luni. Aceste încercări care vizau în principal întâlnirea dintre reclamant și fiul său, au fost, fără nici o excepție, destinate eșecului până la începutul anului 2005, cauza principală fiind comportamentul mamei.

95. Curtea notează în mod egal că nici o altă măsură adecvată nu a fost luată de către autorități înainte de această perioadă pentru a crea condițiile necesare executării deciziei menționate mai sus, ca de exemplu măsuri pregătitoare pentru exercitarea dreptului de vizită.

96. În ciuda refuzului mamei de a permite întâlnirea copilului cu reclamantul, acesta din urmă s-a angajat să execute decizia care îi atribuia dreptul de vizită, deplasându-se în România în mai multe rânduri, în speranța de a-și vedea fiul.

97. Doar la începutul anului 2005 și după comunicarea recursului Guvernului, reclamantul a putut să-și întâlnească copilul în mai multe etape. Aceste întâlniri au fost organizate de către serviciul social local, în prezența unui psiholog. Ele s-au desfășurat doar pe o perioadă de cinci luni și au fost de scurtă durată. Cu toate că rapoartele psihologilor atestă eficacitatea acestor întâlniri, nu au fost prelungite de către de autorități. Cu toate că nu echivalează cu exercitarea efectivă a dreptului de vizită, aceste întâlniri dovedesc faptul că Statul dispunea de mijloace adecvate pentru a facilita exercitarea dreptului de vizită a reclamantului.

98. Dat fiind faptul că Guvernul concluzionează că neexecutarea deciziei din 16 septembrie 1999 a fost rezultatul situației în care reclamantul nu a introdus o acțiune în fața tribunalelor pentru a stabili un program detaliat de vizită, un astfel de program fiind stabilit de hotărârea definitivă a tribunalului București din 14 martie 2005 (la fiecare două week-end-uri ale lunii, de vineri (orele 16,00) până duminică (orele 17,00)). Totuși, această hotărâre nu a fost executată nici atât. Din acel moment, nu poate fi imputată reclamantului absența executării deciziei care îi conferea drepturile paternale.

99. În măsura în care Guvernul reproșează reclamantului faptul că nu a introdus o acțiune care să vizeze condamnarea fostei sale soții la plata unei amenzi, Curtea consideră că o asemenea acțiune nu ar fi fost considerată suficientă, pentru că este vorba de o cale indirectă și excepțională de executare. În plus, lipsa de acțiune a reclamantului nu putea priva autoritățile de obligațiile lor morale, în calitate de deținători ai puterii publice, în materie de executare (a se vedea *Ignaccolo-Zenide*, citat deja, § 108).

100. Guvernul reproșează reclamantului că nu a depus contestații în fața tribunalelor împotriva tuturor acțiunilor de scoatere de sub urmărirea penală, emise de către parchet pentru plângerile penale ale reclamantului împotriva fostei sale soții pentru nerespectarea măsurilor privind îngrijirea copilului și vizita copilului, infracțiune prevăzută de articolul 307 § 2 din codul penal.

101. Ca și titlu executiv, Curtea amintește că a precizat că un astfel de recurs în fața unui tribunal împotriva unei acțiuni de scoatere de sub urmărirea penală, deja pronunțată de către parchet, nu poate fi eficientă înainte de 1 ianuarie 2004, data intrării în vigoare a legii modificărilor codului de procedură penală, care a introdus un astfel de recurs (a se vedea *Rupa contra România* (decembrie), nr. 58478/00, 14 decembrie 2004 § 90).

102. Cu toate că reclamantul a avut posibilitatea de a introduce un recurs împotriva acțiunilor de scoatere de sub urmărirea penală ale procurorului după această dată, ceea ce practic a făcut pentru scoaterea de sub urmărirea penală a parchetului din 27 mai 2004, Curtea amintește că

nu a fost chemată să examineze dacă ordinea juridică internă permitea adoptarea sancțiunilor eficiente împotriva lui P. De fapt aparține fiecărui Stat contractant sarcina de a se dota cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care i se impun conform articolului 8 al Convenției. Singura sarcină a Curții este de a examina dacă măsurile adoptate de autoritățile române sunt adecvate și suficiente (a se vedea *Ignaccolo-Zenide*, citat deja, § 108).

103. Totuși, Curtea notează că autoritățile naționale nu au impus decât o singură sancțiune pecuniară fostei soții a reclamantului, ca urmare a plângerilor penale ale acestuia din urmă, tolerând de mai bine de șase ani refuzul acesteia de a respecta o decizie juridică. Nu reiese din documentele trimise Curții că P. a plătit amenda, a cărei cifră este destul de mică (aproximativ 160 EUR).

104. Cu privire la ceea ce urmează și exceptând marja de apreciere a Statului apărător, Curtea consideră că autoritățile române au omis să-și manifeste eforturile adecvate și suficiente pentru a i se face reclamantului respectat dreptul la vizită și de a locui împreună cu copilul său, timp de șase ani, neapreciind astfel dreptul său la o viață familială garantată de articolul 8 al Convenției.

II. DESPRE APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

105. În termenii articolului 41 al Convenției,

„ Dacă Curtea declară că s-a încălcat Convenția sau Protocoalele acesteia, și dacă dreptul intern ale Înaltei Părți contractante nu permite decât anularea parțială a acestor urmări ale infracțiunii, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție imparțială, obiectivă.”

A. Prejudiciul

1. Prejudiciul material

106. Reclamantul cere 64 020 EUR ca și prejudiciu material. De fapt el a suportat o pierdere financiară datorită retrogradării din postul de director vânzări în care lucra, pe postul de agent comercial, în cadrul aceleiași societăți comerciale franceze în care lucra, retrogradare care a avut loc în luna mai 1999. Suma prezentată este echivalentul salariului său brut pe o perioadă de cinci ani.

107. Guvernul susține faptul că cererea reclamantului nu este justificată. El invocă că nu există o legătură de cauzalitate între neexecutarea deciziei din 16 decembrie 1999 și schimbarea pe un alt post, din moment ce schimbarea despre care se vorbește a avut loc înainte ca decizia să devină executorie.

108. Curtea precizează că legătura de cauzalitate între infracțiunea constatată și prejudiciul material citat este mult prea forțată pentru a justifica acordarea salariului.(a se vedea *Iglesias Gil și A.U.I. contra Spania*, nr. 56673/00.70, CEDO 2003-V).

2. Prejudiciul moral

109. Reclamantul cere 100 000 EUR pentru daune morale pentru anxietatea și depresia pe care le-a manifestat în urma nepunerii în practică a drepturilor paternale.

110. Guvernul susține că cererea reclamantului nu este justificată.

111. Curtea consideră că reclamantul a resimțit un prejudiciu moral. Ținând cont de circumstanțele cauzei și de sumele acordate în cazuri similare (*Ignaccolo- Zenide*, § 117, *Iglesias Gil și A.U.I.*, § 67, *Maire contra Portugalia*, nr. 48206/99.82, CEDO 2003-VII, *Hansen contra Turcia*. § 115 și *Monory contra România și Ungaria*, nr. 71099/01 § 96, 5 aprilie 2005) și hotărând în baza articolului 41, Curtea îi alocă 15 000 EUR cu acest titlu.

C. Costuri și cheltuieli

112. Reclamantul solicită în plus rambursarea unei sume de 15 072 EUR, pe care îi împarte astfel:

- a) 4 312 EUR pentru costurile personale din urma deplasărilor sale cu avionul între Franța și România,
- b) 6 000 EUR pentru costurile provenite din urma deplasărilor lui cu mașina între Franța și România,
- c) 9 331 000 ROL, sau aproximativ 260 EUR, pentru cheltuielile și onorariile de executare,
- d) 1 800 RON (lei noi romanești), sau aproximativ 500 EUR pentru onorariile plătite avocatului care l-a reprezentat la Strasbourg,
- e) 14 400 RON, sau aproximativ 4 000 EUR, pentru onorariile avocatului care l-a reprezentat la Strasbourg, în baza unei convenții de onorarii stabilite în 28 octombrie 2005.

113. Guvernul nu se împotrivește rambursării costurilor și cheltuielilor legate de procedura internă de executare și a procedurii din fața Curții, atât timp cât ele se bazează pe documente justificative. Totuși el consideră că suma costurilor și a cheltuielilor implicată în procedura de la Strasbourg, este mult prea mare. În plus adaugă faptul că toate cheltuielile precizate pentru deplasările în România nu pot fi demonstrate.

114. Curtea amintește că alocarea costurilor și a cheltuielilor conform articolului 41 presupune că se poate găsi și stabili realitatea lor, necesitatea acestora și în plus aspectul logic al sumei (*Iatridis contra Grecia* (satisfacția echitabilă) (GC), nr. 31107/96 § 54, CEDO 2000-XI). În plus costurile pentru justiție nu se acoperă decât în măsura în care se raportează la infracțiunea constatată. (*Van de Hurk contra Olanda*, hotărârea din 19 aprilie 1994, seria A nr. 288, p. 21 § 66).

115. Curtea precizează ca unele cheltuieli care se referă la demersurile încheiate, atât în România cât și la Strasbourg, pentru a împiedica sau pentru a redresa situația pe care a judecat-o contrar articolului 8 al Convenției, corespundeau unei nevoi. Din acel moment ele trebuie rambursate în măsura în care nu depășesc un anumit nivel rațional.(a se vedea *Ignaccolo- Zenide*, citat anterior, § 121).

Astfel, Curtea alocă reclamantului suma de 7 400 EUR, din care 4 000 EUR trebuie vărsați în contul avocatului său.

D. Interese moratorii

116. Curtea, în mod adecvat, hotărăște să stabilească taxele intereselor moratorii în funcție de dobânda prețului marginal al Băncii centrale care a fost majorat cu 3%.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Afirmă* că a fost încălcat articolul 8 al Convenției

2. *Afirmă* că:

a) Statul apărător trebuie să returneze reclamantului, în următoarele trei luni începând din ziua în care hotărârea va fi considerată definitivă, conform articolului 44 § 2 al Convenției, sumele următoare, să convertească în lei românești conform cursului aplicabil la acea dată:

- i. 15 000 EUR (cincisprezece mii EUR) pentru daune morale
- ii. 7 400 EUR (șapte mii patru sute EUR) pentru costuri și cheltuieli dintre care 4 000 EUR (patru mii EUR) trebuie să fie vărsați direct în contul avocatului.

b) Începând de la expirarea așa zisei întârzieri și până la vărsământ, aceste sume de bani se vor majora cu o dobândă simplă egală cu taxa prețului marginal al Băncii centrale europene, aplicabilă în această perioadă și care va fi mărită cu 3 %.

3. *Respinge* cererea satisfacerii echitabile pentru tot ceea ce este în plus.

Data în franceză, apoi comunicată în scris la data de 13 iulie 2006, prin aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Vincent BERGER	Bostjan M. ZUPANCIC
Grefier	Președinte

~~**~~

Subsemnata BEATRICE NITA - ERDELY certifică exactitatea acestei traduceri cu textul înscrisului prezentat mie, din limba franceză în limba română. TRADUCĂTOR, autorizația nr. 9308/2003.